

L'islam té un problema, i nosaltres també

Dij, 24/03/2016 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Davant de l'esclat de la violència del terrorisme salafista gihadista terrorista tinc la impressió de que no copsem totalment el sentit del que està succeint. Des del punt de vista mediàtic, hi ha molta especulació, algunes molt efectistes, però poques opinions encertades. Hi ha massa soroll informatiu. El primer problema que hi veig és la reiterada obsessió de separar aquest terrorisme de l'islamisme. Sembla que tothom, al marge de quina sigui la fe, es tranquil·litzi negant la dimensió religiosa d'aquest terrorisme. Greu error. Aquests terroristes, amb major o menor adhesió, s'identifiquen amb les lectures rigoristes dels salafistes gihadistes que empren el terror per estendre la seva comprensió de fe islàmica i el vaticini de la proximitat messiànica. Insisteixo, el que diuen i fan està fonamentat en la seva peculiar interpretació de l'islam que pretenen, per altra part, ser la única. No resollem el problema d'aquest terrorisme, afirmant que els terroristes no són musulmans. Ho són i així se'n diuen.

Aquest fet crea un problema a l'islam, en general. Els propis musulmans han d'avançar en la renovació de la seva fe, han de practicar més l'hermenèutica i l'exegesi moderna als seus textos sagrats a fi de treure-li les adherències que faciliten que el salafisme, moderat o radical, s'apoderi de l'herència de Muhàmmad. Els musulmans de cor honest i de bondat sincera han de plantar cara decididament, amb arguments teològics i crítica textual de l'Alcorà i la Sunna, a tots els predicadors de la violència venjadora que corren entre les comunitats musulmanes. Els musulmans de cor honest i bondat sincera han de ser els primers en admetre que la seva fe, ja en els primers moments, establí relacions perverses amb el poder i la violència gràcies a la qual els àrabs crearen en pocs anys un gran imperi basat en l'islam. Aquest és el primer treball que la comunitat musulmana hauria d'emprendre urgentment. Els europeus musulmans tenen molt a fer i a dir en aquest camp. Els cristians hem de saber ajudar-los en aquest procés de renovació.

Les societats europees tenim també una problema no resol amb l'islam en general, per una part, i amb els nou vinguts que es confessen musulmans. Hi ha un dèficit en els processos d'integració d'una nova religió en el context europeu; i les autoritats dels diferents països d'Europa no han sabut desenvolupar els sentiments de pertinença entre aquestes persones. Quan els atemptats remouen les nostres consciències i ens sentim atemorits, els governs comencen a transmetre missatges per conformar la nostra seguretat. Sentim parlar dels nivells d'altera, se'ns informa al detall de les mesures policials desplegades. Tot això és necessari i està molt bé. Però, no és suficient. Calen altres mesures en l'àmbit social molt més preventives, bàsicament orientades a fomentar la cohesió social basades en el respecte de la diversitat i la construcció de la convivència cívica. Perquè el problema de les societats occidentals és que, llevat notables excepcions moltes vinculades a iniciatives locals, l'acció de govern ha tingut moltes dificultats per reduir l'impacte negatiu de la crisi econòmica en uns col·lectius que tenen en comú que són fills de la immigració i que són altament vulnerables al desarrelament per pèrdua del sentiment de pertinença social. El camí a recórrer és complex, però la única manera de neutralitzar les adhesions a Estat Islàmic és treballar a fons, en els col·lectius més vulnerables, per evitar la seva radicalització confiant que el

messianisme dels salafistes gihadistes els resoldrà la vida, present i futura.